

Dit digitale blad is een raapsel van wetenswaardigheden en ongein betreffende de Koninklijke Marine en Koopvaardij uit het heden en verleden en is samengesteld door Arie Krijgsman

“de redactie “
A.C.Krijgsman
Abeelstraat 96
3319 AG Dordrecht
06-25160899

www.tenanker@kpnmail.nl

*Deze web-magazine fungeert als verlengstuk en is onafscheidelijk verbonden aan de website:
<https://www.tenanker.com> en conformeert zich aan de regelgeving zoals daar is vermeld.*

Er zijn altijd wel mensen die met mijn werk aan de haal gaan. Aan de ene kant is dat een teken dat ik het goed heb neergezet, maar ik hoop wel dat onze lezers respect tonen en niet lukraak het kopiëren voor andere dan puur privé doeleinden zonder daar toestemming voor te vragen.

3e jaargang – nummer 24 - 7 mei 2020 In deze editie stukken uit NNG

Wetenswaardigheden van een redacteur

Als een ander ergens lang over doet, dan is hij langzaam, wanneer ik ergens lang over doe, dan werk ik grondig.

Als die ander iets niet doet, dan is hij lui, wanneer ik het niet doe, dan komt het doordat ik het te druk heb.

Als een ander zijn gang gaat en uit eigen beweging iets doet, dan is hij eigengereid,
wanneer ik mijn gang ga en uit eigen beweging iets doe, dan toon ik initiatief.

Als een ander zijn standpunt verdedigt, dan is hij eigenwijs, wanneer ik mijn standpunt verdedig, dan ben ik standvastig.

Als een ander de etiquette veronachtzaamt, dan is hij brutaal, wanneer ik een paar regels over het hoofd zie, dan ben ik origineel.

Als een ander iets doet, dat de baas prettig vindt, dan is hij een hielenlikker, ' wanneer ik iets doe, dat in de smaak valt, dan is dat samenwerking.

Als die ander vooruitkomt, dan heeft hij beslist geluk gehad/ naar wanneer ik vooruitkom .....?
Man, dat is een kwestie van hard werken !!

West Papua Het vergeten volk

Vrijwel wekelijks zit ons tenniscroepje na een partijtje tennis te debatteren, meestal over politieke kwesties, zoals het Midden Oosten, Srebrenica, etc., waar wij dan ook nooit uitkomen.

Onwillekeurig denk ik dan aan de Nieuw Guinea affaire in 1962, nu veertig jaar geleden, waar ik toen der tijd als dienstplichtig militair bij de marine diende als telegrafist op een onderzeebootjager, Hr.Ms. Overijssel.

In de geest van die tijd was dit een spannende, onzekere aangelegenheid en komende uit Kilder, een klein dorp grenzend aan het Montferland, en nog nooit gevaren, was dit voor mij een enorme overgang. Op 15 Juni 1962 te 11.15 vertrok Hr.Ms. Overijssel, begunstigd door fraai weer, uit Den Helder naar Nederlands Nieuw Guinea. Vanwege de oorlogsspanning verliep de reis niet via het Suez kanaal, maar via het Panama kanaal. Na 4 dagen komen wij bij de eerste aanleghaven, Ponta Delgada op het eiland San Miguel, het grootste van de 7 vulkanische eilanden van de Azoren. Na een kort verblijf van 2 dagen, victualiën laden en nog even passagieren wordt de Atlantische oceaan overgestoken, richting Amerika. Na 8 dagen, varen wij langs Saba voor een weekendbezoek naar Curacao-Willemstad Voor het 3 dagen durende verblijf van Hr.Ms. Overijssel te Willemstad was er voor de bemanning een programma samengesteld.

Er waren sport ontmoetingen en er werd gastvrijheid ondervonden van marine gezinnen en particuliere burgers. Op 2 Juli 12.30 vertrok het schip weer naar zee voor de tocht naar het Panama kanaal. Dat werd de andere dag tegen 09.00 uur bereikt, maar om 15.30 uur kwam het schip pas in aanmerking om door het kanaal te worden geloodst, zodat het grootste gedeelte van de tocht door het donker werd afgelegd. De Gatun sluizen werden echter nog bij daglicht gepasseerd. Op 5 Juli meerde de Overijssel aan een steiger in Balboa om olie te laden, waarna het schip weer vertrok voor het traject naar Californië. Deze tocht van 2830 zeemijlen verliep onder gunstige omstandigheden en op 13 Juli werd aangelegd aan de steiger van het Naval Station in San Diego.

Hier werd USS Buchanan aangewezen als host schip en werden bezoeken uitgewisseld. Voor de 150 opvarenden werd een bustocht georganiseerd naar de omgeving van Los Angeles, voor een bezoek aan Disneyland en Knott's Berry Farm.

De volgende etappe voerde naar Pearl Harbour, Hawaï, een afstand van 2300 zeemijlen. In tegenstelling tot het oorspronkelijke programma, waarin 2 dagen waren uitgetrokken voor een verblijf, bleef dit bezoek beperkt tot 1 dag, omdat er een opdracht was binnengekomen om de reis te versnellen. Men kon op die dag nog wel passagieren en tochtjes maken. Tegen 18.00 die dag verliet Hr.Ms. Overijssel de haven en begon de tocht naar Midway, een afstand van 1200 zeemijlen. Het schip liep een hoge vaart, maar er was

een kalme zee en uitermate fraai weer. Die avond was er een prachtige zonsondergang en met de scheepsband, de hoge vaart en een pilsje bij de hand, was het goed vertoeven op het dek .

Op 25 Juli was het schip van 14.00 tot 18.00 in Midway om olie en water te laden. Gedurende dit korte oponthoud kregen wij nog de gelegenheid een wandeling over het eiland te maken, in de Navy Exchange inkopen te doen of aan het fraaie strand te zwemmen. Dit laatste diende met de nodige voorzichtigheid te geschieden wegens de aanwezigheid van haaien. Op een gegeven moment ging de surveillance toeter en moest iedereen het water uit.

Het traject Midway – Guam was 2300 zeemijlen en gedurende deze tocht kwam Neptunes aan boord, hoewel het schip zich nog benoorden de evenaar bevond en de deze feestelijkheden namen de gehele voormiddag in beslag. Op 30 Juli verbleef het schip in Guam om olie en water te laden en er waren geen officiële bezoeken af te leggen. De laatste duizend zeemijlen werden in ongeveer 41 uur afgelegd. Op 1 Augustus om 14.00 uur kwam het schip voor anker op de rede van Hollandia, Nieuw-Guinea. Een reis van 15000 zeemijlen. De commandant der strijdkrachten in Nederlands Nieuw-Guinea, schout- bij-nacht L.E.H. Reeser, kwam enige uren later aan boord, inspecteerde de bemanning en sprak een welkomstwoord. Weer enkele uren later vertrok het schip naar Biak.

Schermtselingen: tot en met 18.8.1962, waar bij verschillende acties en patrouilles, 12 Nederlandse militairen en ca. 5 Papoea gidsen omkwamen. Aan Indonesische zijde sneuvelden ca 165 Indonesiërs en werden ca. 533 infiltranten gevangengenomen. Het agressieve optreden van Indonesië in Nieuw Guinea in 1962, begint met een poging van 3 motortorpedoboten om de zuidkust te benaderen.

Deze poging werd echter bij Vlakke Hoek door het optreden van "Hr.Ms. Evertsen en Hr.Ms. Kortenaer en een Neptune-vliegtuig van de MLD op 15 januari tegen omstreeks 21.30 afgeslagen.

Een MTB, de "Matjan Tutul" werd door het eerste schot van de Evertsen in brand geschoten en de 2 anderen werden op de vlucht gejaagd. Het brandende schip voer op volle kracht door en de Evertsen bracht het tot zinken. Vervolgens werd de achtervolging ingezet op de twee vluchtende boten. Een werd alsnog geraakt en de ander voer op een rif. In totaal werden 52 overlevenden van de Indonesische MTB gevangen genomen. Aan boord stierven alsnog enkele zwaar gewonden. Het aantal gesneuvelden bleek later 39 man te bedragen, waaronder de plaatsvervangend chef staf van de Indonesische marine, commandeur Sudarso. Het grote aantal militairen aan boord van deze MTB wees op een infiltratiepoging, dit bleek ook uit de verhoren. De volgende dag werden de gevangenen bij Kaimana aan land gezet en overgedragen aan de politie.

Dat Indonesië van plan was om hiermee door te gaan, bleek bij infiltraties in de nacht van 18 op 19 maart op de eilanden Gag en Waigeo. Op deze eilanden landde namelijk een volledig bewapende compagnie.

Op 22 April waren beide eilanden van infiltranten gezuiverd.

Tijdens deze zuiveringsactie viel op 25 maart een Indonesisch vliegtuig het bij het eiland Gag liggende landingsvaartuig L 9534 aan; er vielen 3 lichtgewonden.

Op 24 Maart ontdekte een Neptune-vliegtuig een Indonesische schoener, die bij Fak Fak de kust trachtte te bereiken. Daar deze schoener, ondanks herhaalde waarschuwingen toch naar de kust bleef koersen, werd het schip door het vliegtuig in brand geschoten. Bij Aidoena aan de Jera-rivier gingen op 27 Maart ongeveer 30 infiltranten aan land. Acties van mariniers en politie leidden ertoe, dat deze infiltranten op 20 April geheel onschadelijk werden gemaakt.

Wegens de duidelijk gebleken Indonesische dreiging nam de Nederlandse regering maatregelen om de veiligheid van Nieuw-Guinea te kunnen waarborgen. Op 28 maart begon men daarom versterkingen te sturen.

Op 10 April werden snelle vaartuigen noordwest van Fak Fak waargenomen. Zij werden door "Hr.Ms. Evertsen en "Hr.Ms. Utrecht" verjaagd. Op 19 april hield de Evertsen" nabij Fak Fak een prauw met 5 infiltranten aan. Vervolgens zette Indonesië een nieuw strijdmiddel in, namelijk parachutisten.

Van 26 April tot 24 Juli werden parachutisten gedropt boven de Vogelkop, het Onin-schiereiland en de omgeving van Kaimana en Merauke. Naar schatting werden ca. 1200 parachutisten gedropt.

Tegen deze parachutisten werd met kracht opgetreden. Onafgebroken achtervolgden mariniers, soldaten, politie en leden van het Papoea vrijwilligerskorps deze infiltranten.

De para's splitsten zich echter af in kleine groepjes en vermeden gevechtshandelingen, maar dank zij de krachtdadige hulp van de Papoea-bevolking, die optrad als gids en boodschapper en ook dank zij de steun van Harer Majesteits schepen en vliegtuigen gelukte het om tot 18 Augustus ruim 366 van deze para's uit te schakelen. Bovendien patrouilleerden schepen en vliegtuigen dag en nacht langs en boven de kust van Nieuw Guinea.

Marine schepen manoeuvreerden dusdanig dat de gehele kustlijn via radar werd afgedekt en zelfs prauwen werden gesignaleerd. Hierbij werden diverse successen geboekt, zoals de aanhouding van een prauw met 20 infiltranten, ten westen van Fak fak op 14 mei door "Hr.Ms. Utrecht", het onder vuur nemen van Indonesische vliegtuigen nabij Kaimana door "Hr.Ms. Limburg", het neerschieten van een Dakota transportvliegtuig op 17 mei door een Neptune, het gevecht op die dag van een Neptune met een Mitchell-bommenwerper, het beschieten van parachutisten door een Neptune nabij Teminaboean op 21 Mei, de aanval van een Neptune op een onderzeeboot nabij het eiland Noemflooer op 31 Juli, de steun van "Hr.Ms. Evertsen" aan de acties van de mariniers op het schiereiland Onin, de steun van "Hr.Ms. Luymes" en aan acties van mariniers op het eiland Missool op 10 Augustus en het afslaan van een landingspoging op datzelfde eiland door "Hr.Ms. Friesland" en een Neptune een dag later.

Op 14 Augustus steun van "Hr.Ms.Overijssel" aan een peloton mariniers bij het eiland Missool, bij welke actie dienstplichtig marinier Peter Mannie sneuvelde. Dit wordt ook wel de laatste hinderlaag genoemd en wordt later in dit verslag op teruggekomen.

Door "Hr.Ms. Overijssel" wordt ook nog een onderzeeboot opgebracht naar internationale wateren. Van Nederlandse kant voeren 3 onderzeeboten "Hr.Ms. Zeeleeuw", "Walrus" en "Dolfijn" in en om de wateren van Nieuw Guinea.

De grote aanval: Operasi Djajawidjaja

President Sukarno was er niet van overtuigd dat diplomatiek overleg tot resultaat zou leiden en daarom werd gekozen voor de operatie Djajawidjaja voor de bevrijding van Nieuw Guinea .Dit zou moeten gebeuren via luchtsuprematie, landing van parachutisten en amfibische strijdkrachten op Biak, met als mogelijk doel Sorong en zo mogelijk doorstoten naar Hollandia.

Voor deze operatie stonden ter beschikking: 2 luchtbrigades van ca.7.000 man parachutisten, 1 brigade mariniers à 3 bataljons van elk 1.500 man met amfibische tanks en landingsvaartuigen, totaal ca 4.500 man, bestemd voor de eerste aanvalsgolf op Biak, 2 infanteriebrigades à 3 bataljons elk met ca. 6.000 man, plus de benodigde ondersteunende wapens, artillerie en genie, logistiek personeel van ca. 3000 man, alsmede 1 infanterie bataljon Bradwidjaja met 750 man.

Deze gehele macht was in de loop van Juli 1962 geconcentreerd in de Pellenbaai in de Banggai-archipel aan de oostkust van Celebes. Voor het transport was een vloot beschikbaar van in totaal 150 schepen, waarvan er 30 marineschepen waren en de rest koopvaardij. Verder zouden 6 onderzeeboten aan de actie deelnemen, die door Russen bemand werden, aangezien het Indonesisch personeel daarvoor nog niet voldoende geschoold was. In totaal waren er dus 22.000 man landingstroepen plus 7.000 man aan para's is 29.000 man.

Wat kon Nederland hier tegenover stellen? In Augustus

1962 bevonden zich in Nieuw Guinea:

“Hr.Ms. Friesland”, Limburg, Groningen, Overijssel, Evertsen, Kortenaer, Luymes, Snellius, Pelikaan, Dolfijn, Zeeleeuw. 3 dregboten, 3 LT's 7 LCPR's, 6 LCA's, 2 sleepboten, 84 Zodiac rubberboten, diverse motorsloepen en de hulpschepen “Duivendrecht, Bussum en Alte Marum, met in totaal 2.956 man vlootpersoneel.

Op Biak was squadron 321 gestationeerd met 10 Neptunes en 326 man personeel van de MLD. Verder waren er 1.425 mariniers. De totale sterkte van de Koninklijke marine bedroeg 4.707 man, die van de Koninklijke landmacht 4.096 man en die van de Koninklijke luchtmacht, 720 man met 22 Hunter straaljagers, 4 C-47 Dakota's en 2 helikopters. De totale sterkte was 9.523 man.

Dit maakte een Indonesische overmacht van 3 op 1. Voor een invasie niet ruim volgens de klassieke militaire opvattingen.

Aanvankelijk had Sukarno het begin van de operatie bepaald op 9 Augustus, maar omstandigheden brachten hem ertoe die uit te stellen tot 14 Augustus.

Op die dag, toen de eerste schepen van de invasievloot al uit de Pellengbaai waren uitgevaren, kwam de order de operatie te stoppen.

Er was in New York overeenstemming bereikt.

Na het voorlopig akkoord tussen Nederland en Indonesië werden op 18 Augustus 1962 alle gevechtshandelingen gestaakt. Op 1 Oktober volgde de soevereiniteitsoverdracht aan de Verenigde Naties. Op 14 november vertrok “Hr.Ms. Overijssel” als laatste grote oppervlakteschip uit Biak en voer via het Suezkanaal terug naar Nederland.

Het plotselinge akkoord d.d. 15.8.1962, waarbij Nederlands Nieuw Guinea op 1 Mei 1963 voor een periode van 6 jaar aan Indonesië zou worden overgedragen, kwam als een volledige verrassing.

Het werd ons na “een alle hens aan dek”, door de commandant Kapitein Lt. A. van der Moer medegedeeld. De verslagenheid was groot en een gevoel van onmacht en spijt om de Papoea's zo in de steek te laten, veroorzaakte ook een zekere woede.

Met gemengde gevoelens heb ik hier altijd tegen aan gekeken en politiek gezien was hier sprake van het bekende handjeklap, waarbij zelfs de gemaakte afspraken niet werden nageleefd.

Men stopt de zaak in de doofpot en van enige transparantie was niets te merken. Een gevoel van onmacht maakt zich van je meester en je probeert het weg te drukken. Het is alsof men zich geneert, niemand roert zich.

Totdat ik ca. 3 maanden geleden, na een tennisavond met een debat over Screbenica wel eens wil weten hoe het nu eigenlijk op Nieuw Guinea is. In eerste instantie kon ik op internet echter niets vinden. Via de

stichting Hapin (Hulp voor Papoea's in nood) kom ik echter bij verschillende links en lees ik zelfs de brief van wijlen president John.F. Kennedy, gericht aan de Nederlandse regering, om N. Guinea op te geven. Mijn interesse werd gewekt en ik begon allerlei stukken door te lezen en ik meld mij direct aan als vrijwilliger voor de stichting Hapin.

Er wordt mij documentatie toegestuurd en dagelijks komen er e-mails via Kabar Irian binnen over de gebeurtenissen in West Papoea.

Dan volgt er een uitnodiging voor een landelijke ontmoetingsdag van Papoea organisaties op 16 Maart 2002 in Wageningen onder auspiciën van de stichting Hapin.

Groot is mijn verbazing, als zich daar 18 kleine organisaties hebben aangemeld, die ieder een spreekbeurt van 3 minuten krijgen toebedeeld om de doelstellingen van hun stichting te introduceren.

Wat mij aansprak was de gedrevenheid, passie om hulp te bieden aan de Papoea's binnen een veranderde politieke context en de samenwerking om via korte directe lijnen adequate hulp te bieden op allerlei gebied.

Wat mij opvalt is dat veel mensen ook daadwerkelijk in dit land zijn geweest of hebben gewerkt, zoals geestelijken, onderwijzers, artsen, verplegend personeel, mensen in de bosbouw, wegeaanleg en militairen.

In de verschillende stichtingen zijn veel mariniers vertegenwoordigd en de spreker van het Veteranen Instituut vertolkte de mening, dat veel oud-militairen zich geroepen voelden om nu op latere leeftijd iets terug te doen voor de Papoea bevolking.

Als laatste spreker vertel ik, dat ik pas onlangs over de situatie in Nieuw Guinea heb gelezen en daarbij heb vastgesteld dat men ernstig in gebreke is gebleven voor wat betreft de eerlijke voorlichting over Nieuw Guinea en dat men hier te maken heeft met een doofpot affaire.

Mijn bijdrage zal zijn het maken van een website over Nieuw Guinea, West Papua.

Dit is nu precies de kern van de zaak en de reden om dit verhaal te schrijven. De aandacht vestigen op het lot van de Papoea's en de kans om bepaalde gebeurtenissen van mij af te schrijven en het geheel nu ruim 40 jaar later transparanter te maken en duidelijk te maken wat zich de afgelopen 40 jaar op voormalig Nieuw Guinea heeft afgespeeld en nog gaat afspelen.

Bepaalde gebeurtenissen kwamen pas tientallen jaren later boven water en dan pas vallen de puzzeltjes in elkaar. Zo werd er via de stichting Hapin gewezen op de uitzending van de VPRO op Ned. 3 op 19 Maart om 20.30. Hier werd de laatste hinderlaag behandeld bij kampong Wey op het eiland Missool.

Nu 40 jaar later is dienstplichtig marinier Peter Mannie op 6 Maart 2002 op het Ereveld Loenen toch nog herbegraven. Zijn zus Françoise heeft nog maar onlangs van Wim Elgers te horen gekregen, wat er precies is gebeurd op die bewuste dag in Augustus 1962, een dag voor het overdrachtsakkoord.

Nu is er ook de achtergrond informatie, wat voor impact dat op dit gezin heeft gehad. Peter was de oudste van een groot gezin uit Tilburg.

In dezelfde uitzending werd ook de interventie van prins Bernhard besproken via de zogenaamde groep Rijkers, die hun eigen economische belangen in Indonesië niet wilden schaden en dus tegemoet wilden komen aan de wensen van Sukarno.

Vlak voor die gebeurtenissen bij Missool werd er een onderzeeboot onderschept en met een helikopter erboven door Hr.Ms. Overijssel opgebracht naar internationale wateren.

Nu meen ik zeker te weten, dat dit een Russische onderzeeboot was, toen der tijd werd hier met geen woord over gerept. Ook Hr.Ms.de Luymes heeft regelmatig een "walvis" op radar gehad, o.a. eenmaal in de buurt van Gag bij Sorong.

Voorafgaand aan de gebeurtenis, de zogenaamde laatste hinderlaag, werden in de nacht van 9 op 10 Augustus door 4 torpedoboten met elk ca. 70/100 infiltranten ,bij Missool aan land gezet.

Deze landing werd ontdekt door Papoea's, die waren gedropt door de Luymes. Aan de hand van witte stokken, plaatste men een herkenningsteken en dit signaal werd opgepikt door een Neptune verkenningsvliegtuig.

Hollandia, commando zeemacht werd ingeschakeld en toen Hr.Ms. de Luymes de baai invoer, kwamen twee Papoea's, waaronder het kamponghoofd, zwemmend naar de boot. Deze werden door mariniers, aan boord van de Luymes opgepikt en die vertelden wat er was gebeurd. De mariniers kregen toen al vuur. Bekend werd, dat er een munitie depot was ingericht in een gebouwtje en dat Indonesiërs zich hadden ingegraven op het strand. Door het geschut van de Luymes werd vrijwel direct het munitie depot getroffen en vloog alles in de lucht. De linker kant van kampong Wey werd hierbij getroffen.

De bevolking van de kampong was al het binnenland ingevlucht. De Indonesiërs kregen niet de kans mortierstellingen op de flanken in te richten en ook het strand werd gebombardeerd.

Andere mariniers, ingekwartierd bij kampong Wey hebben vastgesteld dat veel Indonesiërs hierbij zijn omgekomen. De rest was het binnenland ingevlucht.

De Luymes voer verder en op 14/15 Augustus kwam de Overijssel vlak voor de kust van Missool in de buurt van kampong Wey. Er was een verzoek om vuursteun binnengekomen. Omdat er infiltranten waren gesignaleerd, werd er een verkenningspatrouille van 23 mariniers geformeerd om vanaf kampong Wey de infiltranten op te sporen. Omdat de patrouille in het voorterrein zat, bleef vuursteun van de Overijssel achterwege. De patrouille liep in een hinderlaag, gelegd door 15 Indonesische commando's, die zich hadden ingegraven en dienstplichtig marinier Peter Mannie uit Tilburg, die in de voorste gelederen liep, kwam hierbij direct om het leven. Een andere marinier raakte via een blindicide gewond aan zijn kin. De pelotons commandant, eerste luitenant der mariniers J.A. Woortman raakte gewond aan zijn linkerarm en werd gewond aan boord van Hr.Ms. Overijssel gebracht en keerde even later weer terug naar zijn eenheid.

Helaas mochten wij de gesneuvelde Peter Mannie, die in een rubberboot langs zij kwam, niet meenemen en via mijn vriend Gerard Vliegen, telegrafist op de Luymes, heb ik onlangs vernomen, dat de Luymes hem naar Sorong heeft gebracht, alwaar hij ook werd begraven. Gerard Vliegen heeft gedurende de begrafenis de Erewacht gelopen.

Opmerking: Via een andere marinier, Kees Bunschoten (vakantie 2008) kreeg ik te horen dat kampong Wey vanwege overstromingen niet meer bestaat en is vervangen door kampong Aduwij. Hij heeft de exacte locatie in de jungle opgezocht waar Peter Mannie indertijd is gesneuveld. Nu nog waren er sporen zichtbaar van inslagen in bomen etc. . Ook waren er Papoea's die zich nog veel herinnerden.

Zie onderstaande foto, waarbij een Papoea zich nog precies herinnert, dat luitenant Woortman in zijn linker arm werd geschoten.

Hij vertelde dat er een speedboot met 2 motoren werd opgepakt en dat in een hokje bij het kerkje een stuk gasfles als bel fungeerde. Er hing een schroef van de desbetreffende speedboot bij.

Pas in 1999 werd duidelijk, dat de Nederlandse militairen op N. Guinea indertijd aan een catastrofe zijn ontsnapt.

De Sovjet-Unie lag namelijk begin augustus 1962 voor de kust van Nederlands Nieuw-Guinea klaar met zes onderzeeërs om samen met de Indonesische strijdkrachten een einde te maken aan het Nederlandse bestuur. Elke onderzeeër had 70 Russen aan boord.

Dat is bevestigd door Aleksej Droegov, die sinds juni 1962 tolk was voor het Sovjet-leger in Jakarta. Droegov vertelde , dat er ook een twintigtal Toepolev bommenwerpers klaarstond voor de geplande invasie. Die werd echter op het allerlaatste moment afgeblazen, toen Den Haag op 15.8.1962 alsnog onder druk van de Amerikanen, de dag ervoor gesloten akkoord met Indonesië goedkeurde.

De Russen stuurden ook 2 à 3000 militairen naar Jakarta en bij aankomst moesten deze zich omkleden in Indonesische uniformen en kregen zij Indonesische identiteits papieren.

Het Sovjetleger en het Indonesische leger hadden volgens Droegov al eerder in de buurt van Vladivostok samen geoefend. De bevelen van de op handen zijnde invasie kwamen echter rechtstreeks uit Moskou. Oud-onderzeeboot officier Genadi Melkov vertelde, dat de Sovjet onderzeeërs op 15 augustus 1962 Manokwari tot op 10 mijl waren genaderd, toen de aanval werd afgeblazen.

Het oorspronkelijke bevel van de Sovjetadmiraal luidde: "Vernietig alle schepen".

Een Nederlands fregat bewaakte de ingang van de baai bij Manokwari. Dit fregat moest met een torpedo worden uitgeschakeld. Zover kwam het echter niet, omdat de Amerikanen wisten hoezeer het de Sovjets menens was.

Niemand twijfelde eraan, dat de Amerikanen op de hoogte waren van onze aanwezigheid, aldus Melkov.

Of de Nederlandse regering De Quay en minister van Buitenlandse Zaken Luns op de hoogte waren van de Sovjet steun aan Indonesië is tot op heden niet duidelijk.

Twee maanden later hield Amerika de poot wel stijf inzake de Cuba crisis.

Amerika had het toen veel te druk met Vietnam en was heel beducht voor een communistische invloedssfeer in Indonesië. Nederland was hier eigenlijk geen onderhandelingspartner en werd intern en extern dusdanig onder druk gezet, dat aan een overdracht niet viel te ontkomen. Politiek Nederland werd hier volledig schaakmat gezet en er volgde na de overdracht een volledige radio stilte, zoals wij dat in telegrafistentaal noemen. In de media en op TV werd dit item angstvallig verzwegen en werd helaas bewaarheid, wat ik in 1962 in mijn dagboek schreef.: " De eerste 10 jaar zullen wij weinig of niets over Nieuw Guinea vernemen." Het eerste boek, dat ik ken, is geschreven in 1972 en gaat over minister Jozef Luns. Het tweede in 1982 en andere boeken volgen in de jaren 90.

Toch voelde dit als verraad aan de Papoea's. Soekarno wilde wel het land, niet de bevolking en na de overdracht begint wel de ellende voor de Papoea's.

De wereld zweeg, Nederland ook.

Het is ook verbazingwekkend hoe weinig er over Nieuw Guinea na de overdracht naar buiten is gekomen. Alhoewel er van de verschillende dagbladen genoeg verslaggevers waren, werd er hier en daar wat over de schermutselingen geschreven, maar over het algemeen had men geen flauw idee, wat er gebeurde. Nieuw Guinea was toen nog (1962) in de greep van de koloniale sfeer en de toenmalige Nederlandse gouverneur, Plateel was een zeer autoritair man, die er een strakke regie op na hield.

Menige verslaggever werd op het matje geroepen, voeg daarbij de zeer gebrekkige communicatie mogelijkheden en de run op oorlog nieuws en dat zou dan de verklaring kunnen zijn, dat de echt belangrijke informatie over Nieuw Guinea niet bij het Nederlandse publiek is overgekomen. Na de overdracht gebeurde er helemaal niets meer en geen van de verslaggevers liet zich horen.

Wat zijn de feiten: Na de overdracht op 1 Oktober 1962 aan de UNTEA, de V.N. vredesmacht voor een minimum periode van 7 maanden, trok de UNTEA zich op 1 Mei 1963 terug. V.N. functionarissen zouden erop toezien, dat het New York akkoord zou worden nageleefd en ook de belangen van de Papoea's zouden worden behartigd, dat wil zeggen, adviseren, hulp bieden en voorbereiden voor het referendum, het zelfbeschikkingsrecht, dat in 1969 zou plaatsvinden.

Het akkoord werd echter niet naar de letter uitgevoerd en pas in het laatste jaar, in 1968, een jaar voor het referendum in 1969, lieten zich enige V.N. functionarissen zien. Op generlei wijze werd de Papoea bevolking bij de onderhandelingen betrokken en vanaf het begin werden de Papoea's door het aanwezige Indonesische leger geïntimideerd. Alleen al in de aanloop periode naar 1969 kwamen 30000 Papoea's om. Waar waren nu die V.N. waarnemers? Wanneer zij dan opduiken in 1969, krijgt men geen kans vrijuit te praten met de Papoea bevolking en wordt men voortdurend gevolgd door Indonesische militairen.

Het referendum werd een farce en het akkoord werd geweld aangedaan. Door de afwezigheid van de V.N. waarnemers kon Indonesië ongestoord zijn gang gaan. In de eindfase waren er slechts 16 V.N. waarnemers en dit inclusief administratief personeel. Wanneer men terugblijkt, is het niet te geloven, dat de V.N. akkoord ging met dit lage aantal waarnemers. Ter vergelijking: De V.N. missie om het Oost Timor

referendum in 1999 te organiseren omvatte meer dan duizend waarnemers, inclusief honderden politie agenten en honderden electorale functionarissen. Het V.N. team van Ortiz Sanch, dat verantwoordelijk was in Nieuw Guinea, werkte in een gebied, dat vele malen groter was dan Oost Timor. Dit geeft het grote verschil aan, hoe ondemocratisch het proces in Nieuw Guinea is verlopen.

V.N. waarnemers hebben toegegeven dat 95% van de Papoea's de onafhankelijkheids beweging steunden en dat de V.N. Nieuw Guinea aan Indonesië heeft verkwanseld. Wat wij inmiddels ook weten is, dat de V.N. hun plichten inzake het New York akkoord niet zijn nagekomen, hoewel alles keurig was vastgelegd. Voor een lichaam als de V.N. die juist principiële beginselen hoog in het vaandel heeft staan, is dit een zeer kwalijke zaak. Blijft de vraag hoe en waarom de V.N. het referendum, de "Act of Free Choice heeft kunnen sanctioneren en waarom het niet de intentie heeft gehad het referendum democratisch te laten verlopen? Eigenlijk wordt Nieuw Guinea door Indonesië gekoloniseerd, onderdrukt en leeggeroofd, terwijl wij toch in een tijdperk leven, dat kolonisatie uit den boze is en moet worden tegengegaan. Bovendien maakt Indonesië zich schuldig aan ernstige schendingen van de mensenrechten. Tot dusverre stelt de V.N. zich zeer terughoudend op en heeft men vooral oog voor andere belangen.

In het geval van Nieuw Guinea heeft Amerika de V.N. als instrument gebruikt om hun eigen buitenlandse politieke doelen te bereiken en heeft men zich niet laten leiden door de fundamentele, principiële doeleinden, waar de V.N. eigenlijk voor staat.

De Papoea's zijn namelijk de rechtmatige eigenaren van hun land en het is een kwalijke zaak, dat hun zoveel onrecht is aangedaan gedurende de laatste 40 jaar.

Om dit te staven volgen er meerdere rapporten via verschillende bronnen en kranten en worden bepaalde gebeurtenissen op de voet gevolgd. Het lot van de Papoea's kan als volgt worden samengevat:

Politieke moorden, Papoea's worden doodgeschoten of vergiftigd, gevangen genomen en gemarteld.

Uitbuiting, onderdrukking, verkrachting, intimidatie. Zij zijn tweederangs burgers in hun eigen land, zonder hoop op een eigen toekomst.

Duizenden Papoea's zijn de grens overgestoken naar buurland Papua New Guinea, voorheen Australisch Nieuw Guinea. De leefomstandigheden in de verafgelegen vluchtelingen kampen zijn om te huilen.

"Ziet de toekomst met vertrouwen tegemoet" zei onze minister president De Quay, bijna 40 jaar geleden aan het adres van de Papoea's. Het volk van de Papoea's dreigt nu ten onder te gaan, het is een kwestie van tijd.

In 1969 stemden slechts 1025 Papoea's op een toenmalige bevolking van 800.000 in de zogenaamde Act of Free Choice. Door omkoping, intimidatie, onder bedreiging, dat hun tong werd uitgesneden, werd deze stemming door Suharto geregisseerd. De stemming speelde zich af in een zeer bedreigende sfeer; de kiesgerechtigden waren bijeengebracht in een militaire barak en het gevolgde kiessysteem was niet in overeenstemming met het gemaakte akkoord. Van een vrije keuze door de Papoea's is geen sprake geweest, zoals ook later door de V.N. waarnemers is toegegeven. Een van de kiesmannen, die tegen durfde te stemmen, werd vermoord teruggevonden.

Het is een regelrechte schande dat deze stemming door de V.N. werd gesanctioneerd en het schijnt niemand te deren, dat gedurende die 40 jaar, volgens de mensenrechtenorganisaties ca. 100.000 en volgens kerkelijke organisaties zelfs 400.000 Papoea's hun leven verloren, onder het brute geweld van de Indonesische militie, operaties van de Brimob soldaten en de Kopassus.

Papoea's worden opgepakt, gemarteld en vermoord. Mensen van de mensenrechten organisaties worden geweerd en men kan ongehinderd zijn gang gaan.

De mensenrechten organisatie Elsham maakte een aantal schokkende feiten wereldkundig. Er werden dorpen in brand gestoken, als gevolg daarvan ontvluchtten naar schatting 5 duizend burgers in het district Wasior hun dorpen. De voedseltuinen kunnen niet meer worden onderhouden, er kan niet meer worden gejaagd en scholen zijn gesloten.

De Kopassus is vastbesloten Papoea stamhoofden, die de onafhankelijkheids beweging steunen, te elimineren en zelfs activisten van de mensenrechten organisaties worden vervolgd. Zij vermoordden Arnold Ap, Thom

Waiggani, Willem Onde, Hans Bomay, Simon Alom en zij bedreigen nu John Rumbiak van Elsham. De moord op Theys Eluay is nog steeds niet opgelost en alhoewel er nu 12 Kopassus leden in de gevangenis zitten en wachten op hun berechting, ziet men steeds weer kans deze berechting te vertragen en men verzint van alles om de aandacht van de wereld hiervan af te leiden.

Alhoewel de Papoea's proberen gevolg te geven om op een vredelievende manier te vechten voor hun onafhankelijkheid streven, weten de Indonesiërs hun toch weer te provoceren en is het eigenlijk een wonder, dat dit niet leidt tot meer openlijk geweld. Gegeven het feit, dat er honderdduizenden Papoea's zijn omgekomen is dit ook weer niet zo verwonderlijk, afgezet tegen het feit, dat zij zich te weer moeten stellen met pijn en boog.

Hapin en de actiegroep Pro Papua schaart zich achter de oproep van Elsham om de Indonesische autoriteiten op te roepen een einde te maken aan deze operatie van de Kopassus en Brimob soldaten. De verantwoordelijken moeten ter verantwoording kunnen worden geroepen en zo kan herhaling worden voorkomen.

Hoezo de toekomst met vertrouwen tegemoet zien!

Indonesië heeft sindsdien als rechtsstaat alle aanzien verloren en de gedoogpolitiek, die in kringen van de Nederlandse Buitenlandse Zaken werd ontwikkeld, mag op zijn zachtst uitgedrukt als zeer twijfelachtig worden beschreven.

Op 10 november 2001 werd separatisten leider Theys Eluay door soldaten van de Kopassus eenheid vermoord en sindsdien zijn vele actiegroepen in het geweer gekomen met als gevolg dat de Indonesische president Megawati Sukarnoputri nu een 5^e commissie heeft aangesteld om deze moord te onderzoeken en op te helderen. Hij was nota bene uitgenodigd op een feestelijke bijeenkomst van de Kopassus-eenheid in Jayapura. Op de terugweg werd hij vermoord gevonden in zijn auto. De chauffeur, Aristoteles Masoka, kon dit voorval nog melden via zijn telefoon en is sindsdien nog spoorloos.

Hij werd gesignaleerd bij de Kopassus kazerne en waarschijnlijk ook door Lt.Kol.Hartomo vermoord om op die manier een kroongetuige op te ruimen.

Na 40 jaar intimidatie, moorden, hebben de Papoea's recht op een nieuw, eerlijk referendum, voordat zij helemaal worden weggevaagd.

Hele bootladingen met Moslim immigranten, inclusief veel leden van de militante Laskar Jihad komen West Papua binnen. Dit valt samen met rapporten, dat 150 geharde Indon. speciale troepen van Sumatra naar Papua worden overgeplaatst.

De Laskar Jihad(Holy War Fighters) was de afgelopen 2 jaar betrokken bij de bloedige aanvallen op Christenen in Maluku en de centrale Sulawesi provincies.

Groeiende aantallen van Laskar Jihad bedreigen gemeenschappen met grotendeels Christelijke inheemse bevolking.

Dit alles wordt georganiseerd en geregisseerd door het Indon. Militaire gezag, zei Dr. Polgrain, lector van de universiteit van Queensland. "Het zijn bijna allemaal jonge mensen, geen transmigratie-families. Ik ben geïnformeerd, dat er in elke groep leden van de Jihad zitten".

Dr. Polgrain schat, dat tussen de 4000/7000 Moslims immigranten, waaronder veel Laskar Jihad aanhangers, wekelijks in West Papua arriveren.

"Laskar Jihad wordt getraind met wapens en dat is heel ernstig." Dr. Polgrain bezocht de provincie afgelopen maand en heeft regelmatig contact met de mensenrechten organisatie en kerkelijke groeperingen ter plaatse.

Een pro-onafhankelijkheid pastor, Martin Luther Wanma, zond een brief vanuit Sorong naar Australië, waarin hij schreef, dat hij vreesde voor zijn leven. Een senior politie- functionaris vertelde hem, dat er een actie tegen hem was gepland!

Obet Rawar van de mensenrechtengroep Elsham, met als basis Jayapura, vertelde, dat er nieuw bewijs was verzameld, dat er speciale troepen worden ingezet om de pro-Jakarta militias in stand te houden. Ook worden Indon. Moslim militanten getraind.

Het leger steunt dus betreffende activiteiten om bewust meer “anti independence forces” te mobiliseren en de “pro independence beweging” te ontmoedigen.

Het 261 duizend sterke leger heeft in de schijnwerper gestaan wegens ernstige schendingen van de mensenrechten in de strijd tegen het separatisme in Aceh, Papua alsook op Oost Timor in 1999.

Door het zenden van meer troepen en de intocht van de Jihad moet voor de Papua's het ergste worden gevreesd en wordt Papua wellicht het volgende “Maluku” of “Oost Timor”.

De Jihad-aanhangers zitten al overal in de Vogelkop, Sorong, Fak Fak en zelfs Manokwari en provoceren iedereen, die geen Moslim is.

Naar mijn persoonlijke mening moet er in de media meer aandacht aan dit probleem worden besteed en zijn er in Nederland nog te weinig mensen, die zich het lot van Papoea's aantrekken.

De politiek moet worden wakker geschud en worden overtuigd dat juist de politiek een kwalijke rol heeft gespeeld in het onrecht, dat het Papoea volk is aangedaan. In dit verband kan een parallel worden getrokken met Oost-

Timor, waar na hevige onlusten en veel strijd de onafhankelijkheid is afgedwongen en de rust is teruggekeerd.

Het is nog niet te laat nu iets te ondernemen, daar nu 40 jaar later, bepaalde zaken beter bespreekbaar zijn geworden. Maar Nederland moet hier het voortouw nemen om nu nog iets goed te maken en de Papoea's enige genoegdoening te geven.

40 jaar alleen maar ellende en onderdrukking en politiek alleen maar de andere kant opkijken, na 300 jaar bewind, zou nu de drijfveer moeten zijn eens actie te ondernemen.

Toon de wereld, waarin een klein land groot kan zijn, ook richting Papoea!!!

A) “International Law” verschaft de bevolking van West Papua het recht een onafhankelijke staat te vormen

1) Papoea's zijn een volk van “International Law ”

2) Onafhankelijkheid moet als optie beschikbaar zijn om het recht tot zelfbeschikking uit te voeren

B) West Papua blijft een “non-self-governing” gebied met recht tot onafhankelijkheid, omdat de in 1969 “Act of Free Choice” geen recht werd gedaan aan de vrije wil van de Papoea's en daardoor behouden de Papoea's dit recht.

C) Ondanks de legalisatie van de integratie bij Indonesië in 1969, blijven de Papoea's een volk met het recht op zelfbeschikking en onafhankelijkheid.

1) Indonesische behandeling van West Papoea behoort tot vreemde onderwerping, overheersing en exploitatie en is verboden door de General Assembly resolutie van 1514.

2) De Indonesische claim van territoriale integriteit is ongeldig tegenover een Papoea claim voor onafhankelijkheid.

3) Algemene veiligheid vereist een eind aan kolonisatie in al zijn vormen.

Conclusie: West Papoea wordt nu overgeleverd aan het regiem Indonesië. Sinds de overdracht 1963 is er een onafhankelijkheidsbeweging in West

Papoea, geleid door OPM, Free Papua Movement.

Sinds 2000 worden onafhankelijkheids activiteiten en onderdrukking, vervolging door Indonesische strijdkrachten aanmerkelijk opgevoerd. In Mei 2000 herstelde de Papoea bevolking de

onafhankelijkheidsverklaring van 1961. Op december 2000 was er een grote demonstratie om de 39ste verjaardag van de onafhankelijkheid te vieren, maar er werd met militair geweld fors ingegrepen en het gouvernement deed de vlag “Morning Star “in de ban.

Wanneer een volk onafhankelijkheid wil is er ook altijd een ander volk, dat die wil bestrijdt.

Artikel 73 van de V.N Charter instrueert, dat de belangen van de inwoners van deze “non-self-governing”gebieden, voorrang moeten krijgen. (13)

De West Papoea bevolking is overwegend Melanesisch en Christelijk, terwijl de meerderheid van Indonesië Aziatisch en Moslims zijn.

De Papoea's spreken andere talen dan de rest van Indonesië en eten voedsel van het regenwoud, tegenover de op rijst gebaseerde diëten van Indonesiërs.

West Papoea heeft duidelijk afgebakende grenzen en grenst aan Papua New Guinea, dat onafhankelijk is. West Papua behoort tot een ander continent dan de rest van Indonesië en ligt meer dan 1500 mijl van Java.

Dit versterkt de claim voor onafhankelijkheid onder het internationaal recht, omdat vergeleken met veel andere inheemse groeperingen, waarbij een duidelijke afbakening ontbrak, er toch een afscheiding plaats vond van hun kolonisator.

De bevolking staat dicht bij de oorspronkelijke bewoners van Australië, Aboriginals, dan de Indonesiërs. Door de ultieme pogingen van het Indonesisch regiem West Papoea alsnog in te lijven vindt er een enorme transmigratie plaats en verliest West Papoea zijn eigen unieke identiteit.

Transmigration would give "birth to a new generation of people without curly hair, sowing the seeds for greater beauty", zei Izaak Hindom, de gouverneur van Irian Jaya.

De afzonderlijke identiteit van de Papoea's is de sleutel tot hun claim van zelfbeschikking en de "International Law" moet hun toestaan zich hierover zelf uit te spreken, voordat Indonesië het Papoea volk verder kan verzwakken en zij hun eigen bestemming niet meer kunnen bepalen.

De tactiek van Indonesië is een versluierde manier van etnische zuivering, killing, onderdrukking en aan de andere kant massale transmigratie. Het land wordt bezet en economische "ontwikkelingsprogramma's" zorgen ervoor, dat het land wordt leeggeroofd, ontbost, land wordt Papoea's ontnomen en gegeven aan "settlers" of multi-nationale mijn-companies.

In de laatste 4 jaar zijn er rapporten verschenen van 136 extra kritische moorden en 838 gevallen van arrestaties en martelingen. Honderd duizenden hebben het leven verloren en dit verschaft de Papoea's een nieuw recht op zelfbeschikking.

De rijke bronnen van West Papua zijn een hot item voor Indonesië en de economische belangen zijn dermate groot dat zelfs de V.N. niet ingrijpt en alles op zijn beloop laat.

's-Werelds grootste goudafzetting en 's-werelds op 3 na grootste koper voorraad. Mount Ertsberg was de eerste grote mijn operatie, een 11.000 foot berg van bijna "solid copper ore".

De enigste remedie tegenover de Indon. dominantie, exploitatie, onderdrukking is de West Papoea bevolking in staat te stellen hun recht tot zelfbeschikking uit te oefenen.

West Papoea is geen legitiem deel van Indonesië, maar een kolonie. Enige legitieme claim, dat Indonesië zou hebben over West Papoea wordt bepaald door Indonesisch onvermogen om de belangen van gelijke rechten en zelfbeschikking van de Papoea's te respecteren.

West Papoea is een afzonderlijk volk en wordt duidelijk onderdrukt, is geen baas in eigen land en dit is duidelijk in strijd met de basis principes van "International Law" (43)

Gedurende 2 afzonderlijke trips naar Indonesië vorig jaar, concludeerde de ICC (International Christian Concern), gevestigd te Washington DC human right organisatie, dat de Indonesische militaire troepen naast de Muslim Jihad strijdkrachten hebben deelgenomen aan gewelddadigheden tegen

Christelijke gemeenschappen en dat militaire wapens en munitie hun weg hebben gevonden naar terroristische Moslims. Het ICC heeft betrouwbare rapporten ontvangen, dat grote aantallen leden van de Laskar Jihad naar West Papoea trekken en dat ca. 3000 Jihad leden klaar staan om burgers aan te vallen. Dit is zeer ernstig, in aanmerking genomen, dat de Jihad schuldig is bevonden aan het conflict tussen Moslims- en Christelijke gemeenschappen op het eiland Maluku. Bovenal, de Laskar Jihad zou niet kunnen opereren zonder de kennis en goedkeuring van het Indonesische gouvernement en het militaire gezag. De gebeurtenissen op Oost-Timor, Aceh, Maluku en West Papua bewijzen, dat de Jihad overal tot in de hoogste kringen van het gouvernement en het leger is geïntegreerd.

Het wordt steeds duidelijker, dat Indonesië een voedingsbron voor terrorisme is en dat aan deze grote dreiging veel te weinig aandacht wordt besteed.

Het is ook onbegrijpelijk, dat de U.S. zich niet bewust zijn van deze dreiging (Jihad) en zelfs militaire hulp verschaft zonder er direct bij betrokken te zijn.

Het woord "genocide" hoort men nauwelijks in dit verband. In het licht van de gebeurtenissen in Oost-Timor, Aceh en de Maluku-eilanden, West Papua, is het woord genocide hier niet overdreven.

West Papua staat onder grote druk en de bevolking van Papua staat voor een grote tragedie. Het zou inderdaad genocide kunnen zijn.

Door overweldigende militaire aanwezigheid en het brutale geweld van de Indonesische strijdkrachten, kan ik mij indenken, dat de Papoea's van het pad afwijken om te pogen via vredelievende middelen hun onafhankelijkheid na te streven. Het grote aantal slachtoffers, killings, martelingen, duidt op excessen met de intentie de Papoea gemeenschappen te ondermijnen en te vernietigen. Het woord "genocide" is dus toch op zijn plaats.

Gelet op de uitspraken door leidinggevenden, incl. de president, belooft dit weinig goeds voor het voortbestaan van de Papoea's.

Op 29 dec.2001 zei de Indon.president Megawati Sukarnoputri tegen militaire cadetten: "you can do your duty without being worried about human rights" en hiermee geeft zij het groene licht om de repressieve leger machinerie de vrije teugel te geven.

Ik begrijp, dat door de grote economische belangen, wapenleveranties, exploitatie van de natuurlijk bronnen etc. de V.S. niet staan te springen om te interveniëren. Maar naar mijn bescheiden mening, kan het niet zo zijn, dat de wereld afwacht en de ogen sluit en een heel volk, de Papoea's, wordt "ontrecht" hun eigen leven te leiden in nota bene hun eigen land, alleen om het commerciële gewin.

Ik meen oprecht, dat de wereld zich dient te schamen en ik ben dan ook van plan dit verslag te complementeren en als het klaar is, de hele wereld over te sturen.

De groeiende geweldsspiraal van het militaire regiem in Aceh, West Papua en andere gebieden en het niet in acht nemen van de democratische rechten en human life is een scherpe waarschuwing, dat er geen fundamentele verandering heeft plaatsgevonden sinds de val van de Suharto junta.

Maar om serieus een halt toe te roepen aan de cyclus van geweld en haat in Papua, moeten er gerechtelijke onderzoeken plaatsvinden tegen de misdaden, begaan tegen de Papoea's, die zich slachtoffer voelen van de militaire operaties sinds de integratie met Indonesië. Overal in Papua is het Indonesisch leger betrokken bij schendingen van de mensenrechten. Human rights abuses are as "bad now as they have ever been" zegt Jusuf Wanandi, een invloedrijke Indonesisch intellectueel, die dicht bij Deputy Defense Secretary Paul.D.Wolfowitz, staat en hij waarschuwt, dat de Bush administratie zich niet moet storten in de militaire hulp om zo het militaire regiem "hun geloofwaardigheid" terug te geven. De vooruitzichten voor een burger controle in de nabije toekomst zijn "zero", zei een Westerse militaire attaché. Indonesische officieren zijn zakenmensen – "big business-men". Speciale legereenheden, de Kopassus b.v. bezit een super markt, dicht bij het hoofdkwartier en de Kostrad bezit de Mandala vliegmaatschappij met een laag veiligheidsgehalte. Slechts 35% van het militaire budget komt van het gouvernement en de rest komt van de handelsopbrengsten. Lokale commandanten gebruiken het geld om voedsel en uitrusting voor hun troepen en zowel om zich zelf te verrijken. Een generaal, wiens basissalaris zes miljoen rupiah bedraagt, ruw geschat \$ 700,- kan dit bedrag gemakkelijk ver vijftienvoudigen door zakelijke operaties. Dit zijn toch gevaarlijke ontwikkelingen en de samenhang van allerlei kwalijke praktijken is moeilijk te traceren omdat het leger alles zelf regisseert en te veel macht heeft om zich te laten controleren en alles dus een eigen leven gaat leiden.

Het Indonesische volk heeft ook al geen vertrouwen meer in het Indonesische rechtsstelsel. Indonesische rechtzalen lijken meer op veilinghuizen, waarbij de hoogste bidder de zaak wint, ongeacht het recht hem toekomt. Corruptie binnen het legale systeem is systematisch geworden en goed georganiseerd. De meeste rechters zijn producten van het repressieve regiem onder president Suharto.

Een mensenrechten activist in Papua zegt, dat de 12 Kopassus militairen, verdacht van de moord op de onafhankelijkheidsleider Theys Eluay, moet worden behandeld voor een burger gerecht i.p.v. een militair

tribunaal. Todung Mulya Lubis zegt, dat geen enkele zaak voor het militaire tribunaal naar het civiele court zal worden gebracht, omdat het niet in lijn is met de principes van het vervolgsproces. Religieuze en lokale Papoea-leiders hebben ook geëist, dat de betreffende zaak, de moord op Theys, voor een mensenrechten court moet worden gebracht, omdat zij geloven, dat een politiek motief de reden is voor de moord op Theys Eluay.

Bron: <http://www.westpapuahetvergetenvolk.nl/>

*****

- ... **deze Corona tijden voor oud marinemensen minder problematisch zijn als voor een burger...**
Wij immers altijd van huis, huisarrest hadden.
- ... **wij alleen maar benen konden strekken aan dek ....**
Net als nu in en om de woning.
- ... **wij geen boodschappen konden doen in de bottelaarij...**
Je daar uit werd geschopt, zeer zeker met meer dan één persoon
- ... **de afstandsregel werd toegejuicht ...**
We altijd op elkanders lip leefden
- ... **altijd heel vaak onze handen moesten wassen...**
Als was het om het zout van de handen af te spoelen
- ... **wij bekend zijn met mondkapjes ...**
Heel vaak rond liepen met Anti Flash Gear.
- ... **lang verstoken waren van familie, vrienden en bekenden...**
Vriendinnetje in het buitenland niet mee rekenen.
- ... **leerden uit een takenboek, dus bekend met thuis studie...**
Aan boord op de rand van je tampatje.
- ... **sporten vaak niet mogelijk was**
Wij het moesten doen met klaverjassen, rikken en toepen, de afstand was dan al automatisch bepaald...
- ... **er mensen zijn die zich inschrijven voor een abonnement**
Zij zich razend snel weer bedanken nu we veel publiceren juist om de corona tijd door te komen
- ... **de redactie dit niet kan begrijpen,**
Daar juist nu deze saamhorigheid hiermee tot uiting komt.
- ... **U rechtstreeks kan reageren op of over een gepubliceerd gedeelte**
U daarvoor alleen maar op de button onder aan de magazine hoeft te klikken
- ... **U daar ook de eerdere reacties terug kan lezen**
Er al vele maten u voor zijn gegaan

Veteraan Van Ommeren uit Eibergen: 'Je had niets te willen als militair, je werd gestuurd'

EIBERGEN - Berkelland vierde donderdag Veteranendag op het Kamp Holterhoek. Maar wie zijn die veteranen eigenlijk? Arie van Ommeren (76) uit Eibergen is één van de 260 Berkellanders, die als militair werd uitgezonden naar een oorlogsgebied. Hij zat achttien maanden in Nieuw-Guinea.

Leunend op z'n schoffel in de tuin checkt hij even zijn smartphone. Arie van Ommeren oogt jong en vitaal. Hij is bruingebrand door de zon, slank en heeft een atletisch figuur. Ongeloof als hij zijn leeftijd vertelt. „Ik ben 76.” Het geheim? „Gezond eten, veel sporten en een jonge vrouw”, zegt de veteraan en lacht.

Meer dan zestig jaar geleden, hij was toen net 16, meldde Arie zich aan bij de Koninklijke Marine. Waarom? „Ik groeide op in Dodewaard en had geen zin om daar de rest van m'n leven op kantoor te werken. Ik wilde iets van de wereld zien. Ik wilde varen, maar mijn ouders vonden dat geen goed idee. Na de lts koos ik in 1959 voor een technische opleiding bij de Marine Luchtvaartdienst.”

„Na een driedaagse keuring in Voorschoten werd ik aangenomen. Ik kreeg eerst een algemene militaire opleiding in Hilversum en daarna een vakopleiding op Vliegkamp De Kooy bij Den Helder. Ik werd 'vliegtuigmaker algemeen eerste klasse' en werd bij Squadron 320 op de vliegbasis Valkenburg bij Katwijk aan Zee gestationeerd. Daar vlogen ze met de Neptune P2V-7.” De Neptunes waren volgens Arie de beste vliegtuigen om ingezet te worden in Nieuw-Guinea, waar Nederland in conflict was met Indonesië. „Omdat wij opgeleid waren om de Neptunes te onderhouden werden wij samen met enkele dienstplichtigen bij Squadron 321 gestationeerd op Biak in Nieuw-Guinea. Of ik dat wilde? Je had niets te willen als militair. Je werd gewoon gestuurd voor achttien maanden.”

Bloedheet

Na een korte tropen- en gevechtsopleiding en de benodigde inentingen op de marinekazerne Tokum in Amsterdam vloog Arie met een DC8 van de KLM naar het vliegveld Mokmer. „De eerste indruk? Het was er bloedheet: 35 tot 40 graden. De Neptunes waren nog niet gearriveerd, zodat ik eerst een paar maanden aan Dakotas sleutelde. Het eerste jaar was nog vrij rustig. We speelden nog voetbal tegen de plaatselijke bevolking, die op blote voeten speelde. En we gaven concerten met de militaire kapel. Daar speelde ik trompet.”

Daarna namen de parachutedroppings van Indonesische paramilitairen toe. „Ploppers’ die in de *bush* gedropt werden of in de nacht met landingsvoertuigen vanaf de zee aan land gebracht werden. Mariniers en de landmacht gingen met Papoea-gidsen de bush in om de Indonesiërs op te sporen en gevangen te nemen. Met ondersteuning van onze Neptune-vliegtuigen voor voedseldroppings en vuurondersteuning. Ja, ik ben wel eens meegevlogen als technicus. Maar toen het spannend werd namen ze liever ervaren militairen mee die in Indonesië hadden gevochten. Dat was ook logisch.”

Dreiging

Na verloop van tijd werd het minder leuk voor de Nederlandse militairen. De dreiging nam toe. „Fietsen naar het vliegveld was er niet meer bij, omdat de kampongbewoners pro-Indonesië waren. Er waren ook meer activiteiten van Indonesië vanuit de zee en de lucht. Zo vlogen er Indonesische Hercules-vliegtuigen boven onze basis in Biak. Groot alarm! We lagen in de greppel, omdat de vrees bestond voor bombardementen. We kregen geen toestemming de lucht in te gaan. Kort daarna kwam het staakt-het-vuren. Op die dag zijn

er toch nog enkele mariniers omgekomen in de bush, omdat beide partijen niet op de hoogte waren van het besluit.”

Voor Arie was de oorlog over. „Na overdracht aan de VN-troepen zijn wij als 321 Squadron eind oktober 1962 weer vertrokken naar Nederland. Via Karachi en Bangkok vlogen we naar Schiphol. Daar werden we met onze plunjezakken en koffers met een bestelbusje thuis afgeleverd. Ik belde 's nachts om drie uur aan. Mijn vader deed stomverbaasd open. Hij wist van niets. Ze waren natuurlijk wel blij dat ik heelhuids weer thuis was gekomen.”

Arie had tijdens zijn achttien maanden in Nieuw-Guinea geen dag vakantie gehad. Na drie weken verlof thuis moest hij weer aan het werk. „We moesten veertien dagen paraat staan in verband met de Cubacrisis. Zo ging dat als militair. Altijd op pad, veel van huis. Zo was ik bij oefeningen in Engeland, Italië en Noorwegen. In 1967 vond ik het genoeg geweest. Ik was inmiddels vader

geworden en wilde niet altijd meer weg zijn. Ik heb toen de Marine Luchtvaartdienst verlaten en gekozen voor een carrière in de burgermaatschappij.”

Een Neptune met kogelgaten van een beschieting in Nieuw-Guinea © Arie van Ommeren

Het is goed dat er nu eindelijk erkenning is voor veteranen

Kameraadschap

Hoe hij terugkijkt op zijn uitzending naar een oorlogsgebied? „Het was een mooie levenservaring. Ik heb veel geleerd waar ik later profijt van had in de burgermaatschappij: veel mensenkennis, leidinggeven, doorzetten, relativeren en zelfstandig opereren. Na acht jaar als militair vond ik het best moeilijk weer te wennen in de burgermaatschappij. Ik miste de kameraadschap.” Als bedrijfswerktuigbouwkundige ging hij aan de slag bij een inrichting in Ottersum in Limburg. Na acht jaar verhuisde hij naar de Achterhoek, waar hij hoofd technische dienst werd bij de Rekkense Inrichtingen. Daarna besloot hij het bedrijfsleven in te gaan. Hij richtte het technisch adviesbureau Technozorg BV op in Hengelo en was daar tot zijn pensioen directeur.

Flippen

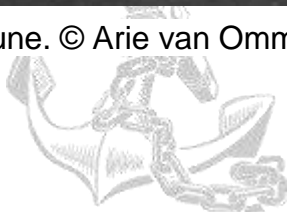
Donderdag was hij op de Berkellandse Veteranendag op het Kamp Holterhoek. „Om bij te praten met andere veteranen en weer even die kameraadschap te ervaren”, zegt hij. „Veteranen begrijpen elkaar. Het is goed dat er nu eindelijk erkenning is voor veteranen. In mijn tijd was er geen nazorg, ik werd 's nachts gewoon thuis voor de deur weer afgezet. Posttraumatische stressstoornis kenden we toen nog niet. Ja, natuurlijk hadden we jongens die daar helemaal flipten. Ik denk niet dat het ooit weer goed met ze is gekomen. Nee, ik heb daar gelukkig geen last van gehad. Hooguit 's nachts mijn vrouw een keer uit bed gejaagd als ik van haar wakker schrok. Maar ik houd niet van zeuren en klagen. Je moet van het leven maken wat erin zit!”

Neptune. © Arie van Ommeren

Bron: a.van.ommeren@veteranen.nl

<https://www.tubantia.nl/achterhoek/veteraan-van-ommeren-uit-eibergen-je-had-niets-te-willen-als-militair-je-werd-gestuurd~a1e7a4e2/?referrer=https://www.google.com/>

Niet geschoten...Altijd mis!

Dit, vrij lang verhaal, is géén fantasie maar de zuivere waarheid waaraan ik nog graag terug denk.....

Het was medio 1956 dat ik in het toenmalige Nederlands Nieuw Guinea aan boord van de Hr.Ms. Kortenaer werd geplaatst en voor oorlogssituatie werd ingedeeld als telefonist bij kanon 4 op het achterdek van deze torpedojager. De Hr.Ms. Kortenaer vervulde in die tijd als belangrijkste schip de beveiliging ter zee van N.N.Guinea.

Het boterde n.l. niet met de jonge Republiek Indonesia want hun president Soekarno had zijn zinnen gezet op ons rijksdeel over zee met als gevolg, toenemende infiltraties van Indonesische commando's.

De Hr.Ms. Kortenaer had de taak de infiltraties te voorkomen c.q. uit te schakelen.

In 1956 had de Koninklijke Marine een eigen minister, in dit geval ingenieur Staf.

En zoals nog steeds een goed minister betaamt, maakte hij met klein gevolg "snoepreisjes" naar alle windstreken. Zo kon hij, naar een "altijd" (alcoholisch) geslaagde reis, de 2e kamer informeren dat zijn jongens overzee het vaderland (met de moed der wanhoop) standvastig verdedigden.

Zo gebeurde het dat ons schip ergens voor de kust van N.N.Guinea voor anker ging. De bemanning kreeg de opdracht het schip binnen én buiten brandschoon te poetsen en verven want we kregen over enkele dagen hoog bezoek van onze Minister van Marine en zijn gevolg, waaronder enige dames. "Wat motte die wijfe bij ons aan boord" was de algemene opvatting van de baksmaten. "Kan zo'n troela b.v. een torpedo afkeuren of komt ze alleen maar mee voor de gezelligheid, de rijsttafel en de sherry!

Stel je voor, zo'n wijf vindt een bruin vlekje op de wc-bril. Moet het hele schip dan worden overgeschilderd? Geef onze schuit een leuk fleurig behangetje! De vele klodders verf geeft ons schip al genóég drijvend vermogen tegen uiteen vallen!"

Natúúrlijk moest er vooraf worden geoefend met de kanonnen. We hadden geen ceremonieel saluutkanon aan boord, dus moest het met onze 10,5 cm scheepsgeschut gebeuren. Zo'n minister krijgt buiten Nederland een hoge status, derhalve een dito aantal saluutschoten binnen een aantal minuten. Dat was met één kanon niet te doen omdat alles met de hand ging, dus werden de

saluutschoten verdeeld over de vier beschikbare 10,5 cm scheepsgeschut, kanon 1, 2, 3 en 4. Het kanon 4, waar ik telefonist was, stond op het achterdek. Het aantal losse flodders was exact over de kanonnen verdeeld. Door middel van een telefoonverbinding met de artillerieofficier, werd mij het sein "Kanon 4..vúúr!" door gegeven. De generale repetitie waarbij de gehele geschut bemanning "Bóóóó'mmmm!!!!" riep om munitie uit te sparen, verliep vlekkeloos.

Op de bewuste ochtend was de gehele bemanning van ons schip in uitgaanstenuë gekleed met uitzondering van de geschut bemanning. In de verte, van land af, naderde fier een grijze motorsloep waarin een aanzienlijk gezelschap. Op gepaste afstand gekomen, kregen wij via telefoonverbinding van de artillerieofficier de opdracht onze kanonnen te laden. Een en ander gebeurde met het nodige gevloek want de 10.5 cm hulzen met kruitlading zijn behoorlijk zwaar. Ik hoorde via mijn koptelefoon de bevelen naar alle geschut bemanningen.....

"Kanon 1,..vúúr!" Boem!!!, "Kanon 2, ...vúúr!" Boem!!!, "Kanon 3,...vúúr!" Boem!!!, Kanon 4, (dus wij) vúúr! Boem!!! De bevelen herhaalde zich tot kanon 2 meldde dat haar granaat vast zat en het ritme moest worden overgenomen door de bemanning van kanon 3. Boem!! Kanon 4,...vúúr Boem!!! Nu was kanon 1 weer aan de beurt maar ook dát geschut weigerde, dus kreeg kanon 3 de opdracht tot vuren, waarna kanon 4...vúúr!" Boem!! Omdat de kanonnen 1 en 2 weigerden, moesten de kanonnen 3 en 4 het tempo bij houden tot...kanon 3 óók al defecten kreeg en ons kanon de enige bleek die nog kon vuren. Grote paniek!!! Godverdomme!!!! Klootzakken!!! (en nog veel meer krachttermen) We zijn door die idioterie bijna door onze losse flodders heen! "Dán maar met scherp!" schreeuwde onze stukcommandant, korporaal Riemens, boven het helse lawaai uit. Mijn geschutmaatjes, een hofmeester, een matroos en de wasbaas,

werkten als bezetenen om de granaten te laden waarna de konstabel met een voetpedaal het kanon af vuurde. Boom!!! ,volgende.. Boom!!! Volgende scherp!!!! Boom!!! Hierna volgden een zes of zevental scherpe granaten.

Zoals gebruikelijk stonden de lopen van de kanonnen in de richting van de naderende motorsloep gebakst, dus óók óns kanon! Rondom de sloep zag ik, en alle bemanningsleden, de granaten in zee ploffen en exploderen.

Wij zagen fontein van opspattend water en de opvarenden van de sloep in volledige dekking liggen. Na het vereiste aantal schoten werd het muisstil aan boord, behalve het gevloek en getier van mijn stuks bemanning op de gang van zaken.

De opvarenden van de sloep hebben mazzel gehad want men kwam ietwat bibberend en verkreukeld bij ons aan boord. Onder de bemanning van de Hr.Ms. Kortenaer ging het gerucht dat een aantal dames en heren uit de sloep een zenuweninzinking hadden gekregen en dat menigeen zich moest verschonen om de strontlucht kwijt te raken. Wij, stuk bemanning van kanon 4, sloten de dag af met een kratje bier dat ons als dank door de commandant van de Hr.Ms. Kortenaer D 804, ter beschikking was gesteld.

Was getekend; w.degen4@upcmail.nl
Wim Degen

Marineshirts.nl

Welkom op Marineshirts.nl

Vanaf begin jaren '80 maakte ik

voor menig krijgsmachtonderdeel de T-shirts. Omdat ik zelf bij de Koninklijke Marine in dienst was werden al snel de t-shirts voor diverse reizen van de schepen gemaakt.

Omdat er kort geleden gezocht werd naar een shirt van een bepaalde reis, en deze niet kon worden gevonden, ontstond het idee om alle ontwerpen online te zetten want er zullen beslist meer marinemensen en ex marinemensen hetzelfde ondervonden hebben in de afgelopen jaren. Mocht je shirt er nog niet bij staan, geen paniek! want dagelijks komen er nieuwe ontwerpen bij, veel ontwerpen moeten opnieuw worden gemaakt omdat de zeefdrukfilms, van soms meer dan 30 jaar geleden, de tand des tijds niet hebben doorstaan.

Er staan ook shirts van ver voor de jaren 80 online, deze zijn door de jaren heen door oud opvarenden van deze schepen besteld of later toegevoegd om toch de gelegenheid te bieden een shirt van je oude schip te bemachtigen.

Mocht je nog bij de Koninklijke Marine werken en heb je voor je schip, sportdag, afdeling etc. een t-shirts nodig? schroom dan niet om contact op te nemen.

Herman Diederik

HOTEL RESTAURANT BOWLING

DE ORINGER MARKE

Veteranen Kalender 2020

Zomer special: 5 daags

Maandag 6 juli tot vrijdag 10 juli € 259,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Maandag 17 augustus tot vrijdag 21 augustus € 259,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Maandag 24 augustus tot vrijdag 28 augustus € 259,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Een natuurexcursie door de veenkoloniën en een excursie naar boerin Agnes van "Boer zoekt vrouw" met haar nieuwe advocaatmakerij.

Zomer special: 6 daags

Zondag 5 juli tot vrijdag 10 juli € 309,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Zondag 16 augustus tot vrijdag 21 augustus € 309,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Zondag 23 augustus tot vrijdag 28 augustus € 309,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Een natuurexcursie door de veenkoloniën en een excursie naar boerin Agnes van "Boer zoekt vrouw" met haar nieuwe advocaatmakerij.

Zomer special: 8 daags

Vrijdag 29 mei tot vrijdag 5 juni € 465,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Vrijdag 14 augustus tot vrijdag 21 augustus € 465,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Vrijdag 21 augustus tot vrijdag 28 augustus juni € 465,- p.p. (incl. excursies per touringcar)

Een natuurexcursie door de veenkoloniën, een excursie naar boerin Agnes van "Boer zoekt vrouw" met haar nieuwe advocaatmakerij, Het internationaal klompenmuseum van gebroeders Wietses en de boswachter met de Veenexpres.

Er zijn nog steeds mooie stickers te verkrijgen bij uw redacteur....

Neem even een kijkje op www.debakstafel.nl

Van praktisch ieder onderdeel zijn je aan te maken, maar ook e.v.t. uw eigen ontwerp

RECTIFICATIE

Van een oplettende lezer ontving de redactie een berichtje dat op pagina 13 van *ten Anker* 4 mei j.l. een foutje was vermeld bij de foto van Hr.Ms. Karel Doorman die Curaçao aandeed....

Vermeld was dat dat in het jaar 1948 was, maar op de foto is duidelijk te zien dat het een verkeerd jaartal moet zijn daar het de Karel Doorman moet zijn geweest na de verbouwing begin jaren '50 gezien het 8 graden verlegde

vliegdek ! Hieronder nogmaals de foto. Wat het juiste jaartal moet zijn geweest is bij de redactie

niet bekend. Misschien is er onder onze lezers meer bekend doordat zij deze trip hebben meegemaakt en herkennen jullie de foto. Stuur dan even een berichtje naar de redactie.

Het vliegkampschip Hr.Ms. Karel Doorman in de Sint Annabaai, 1948. Op de achtergrond de Shell-raffinaderij. Foto Beeldbank NIMH

IK BEN OP
ZOEK
NAAR.....

Heren, via deze weg tracht ik wat meer te weten te komen over mijn vader Henk Toerse in de periode '45 t/m '47.

mijn vader was niet zo'n verteller en nu ik zins een klein jaar de verhalen lees die Arie publiceert is mijn interesse weer gewekt. Mijn vader is geplaatst aan boord van de Naval Party "1732/ Hoek van Holland" 10 maart '45, daarna Naval Party 3003 / Bergen op Zoom" 11 oktober, daarna geplaatst van de Naval Party "2497" Uit Nederland vertrokken per ms. Nieuw Amsterdam op 20 oktober '45 en op 21 november ontscheept te Port Dickson als matroos der tweede klasse voor Speciale Diensten Koninklijke Marine Reserve. Op 13 maart '46 geplaatst en te werk gesteld aan boord van de Naval Party 2498 / Marine afdeling Soerabaja.

En op 23 mei '46 geplaatst aan boord van Hr. Ms. LT 106, graag wil ik

wat meer te weten komen over deze LT106.

Zijn er foto's van, wat was de missie enkel troepen en materieel verplaatsen?

Zijn er nog mensen zijn die mijn vader tijdens deze periode hebben gekend graag hoor ik hier over.

Met vriendelijke groet,

Gerrit Toerse

g.h.toerse@kpnplanet.nl

Heeft u vragen, opmerkingen of iets mede te delen?,
klik dan op ons anker hiernaast.
U komt dan automatisch in het gastenboek opdat een
ieder het mee kan lezen wat er leeft onder de lezers.

DE OPLEIDINGEN

Het aantal militairen der zeemacht, dat gedurende 1956 gemiddeld steeds in opleiding was, bedroeg rond 4650.

Op 12 januari werd Ilr. Ms. De Ruyter aangewezen als opleidingskruiser. Op genoemde datum werd de vakopleiding voor beroepsmatrozen en later tevens de eerste vakopleiding van de dienstvakken bottelier, kok en wasser naar de opleidingskruiser overgebracht. Voorts werden de officieren, in opleiding tot het behalen van de aantekening van bekwaamheid vuurleider, alsmede schepelingen in opleiding voor de brevetten kanonnier der 1e klasse, radio-afstandpeiler-vuurleiding der 2e en 1e klasse en radio-afstandpeiler-plot der 2e en 1e klasse, tijdens hun opleiding gedurende enige weken aan boord van de opleidingskruiser gedetacheerd, ten einde naast de theoretische kennis ook de nodige praktische bekwaamheid te verwerven. Speciaal ten

behoefte van de matrozenopleidingen werd een aantal kleinere schepen (type Wolf en Balder) onder operationele leiding van de commandant van de opleidingskruiser gesteld. Nadat zulks sedert 1950 niet meer had plaats gevonden, werd in de tweede helft van 1955 wederom beroepspersoneel voor het dienstvak vliegtuigmaker-elektromonteur aangenomen, als gevolg waarvan in maart 1956 weer werd aangevangen met de eerste vakopleiding voor dit dienstvak bij de technische opleidingen der Koninklijke marine te Amsterdam. Aangezien de opleidingscapaciteit van genoemde inrichting niet groot genoeg was om aldaar tevens het militie-personeel, dat bij dit dienstvak is ingedeeld, op te leiden, werd de vakopleiding van bedoelde dienstplichtigen gegeven bij het commando-luchtvaartopleidingen.

In verband met het instellen van het dienstvak codeur-telexist ter vervanging van het onderdeel codeur-telexist van het dienstvak speciale diensten, werden bij de verbindingsschool te Amsterdam ook beroepsschepelingen van dit dienstvak opgeleid.

Tevens werd voor een aantal onderofficieren van de dienstvakken seiner en telegrafist, die naar het dienstvak codeur-telexist werden overgebracht, applicatiecursussen bij genoemde inrichting gehouden. Door de vakopleiding tot korporaal-ziekenverpleger meer op de praktijk te baseren, werd de duur van deze opleiding met ingang van 1 april van 6 maanden op 4 maanden teruggebracht. Aangezien het marinehospitaal te Overveen te klein is voor het verwerven van de nodige praktische kennis tijdens de opleiding, worden de in opleiding zijnde schepelingen als onderdeel van hun korporaalsopleiding gedurende 2 maanden bij een groot burgerziekenhuis en bij de Gemeentelijke Geneeskundige Gezondheidsdienst te Rotterdam te werk gesteld.

In verband met de instelling van het nieuwe brevet „koeltechniek” ving de eerste opleiding voor dit brevet voor een twaalfstal machinisten der 1e klasse bij de technische opleidingen der Koninklijke marine op 1 oktober 1956 aan. De duur van deze brevetopleiding bedraagt 7 weken.

Met het oog op de omstandigheid, dat in de tweede helft van het jaar 1957 de marineluchtvaartdienst de beschikking zal krijgen over straalvliegtuigen, werd medio 1956 een aanvang gemaakt met de hiervoor noodzakelijke scholing van vliegend en grondpersoneel der marineluchtvaartdienst. Hiertoe volgde dit personeel zowel een omscholingscursus bij het commando luchtvaartopleidingen als een aantal specialistische cursussen in Engeland.

Nadat medio november 1956 het nieuwe dienstvak magazijnbeheerder werd ingesteld, werd een aantal onderofficieren, dat reeds werkzaam was in de bevoorradingssector, bij het marine-opleidingskamp te Hilversum bekwaamd voor de functie van instructeur bij de vakopleidingen van dit nieuwe dienstvak, die in 1957 zullen aan vangen. Aangezien de duur van de eerste militaire vorming voor beroepsschepelingen, voor zover zij niet behoren tot het korps mariniers of tot de marine-vrouwenafdeling, van 13 weken onvoldoende werd geoordeeld, werd die duur bij wijze van proef met ingang van december met 1 week verlengd. In de loop van 1956 werd voorts wederom een aantal officieren en schepelingen aangewezen voor het volgen van diverse cursussen in Engeland en Amerika; de cursussen in laatstgenoemd land werden gegeven in het kader van het „mutual defence aid program”.

Op de gebruikelijke wijze nam op verzoek van de Belgische autoriteiten in het afgelopen jaar weer een aantal officieren en schepelingen van de Belgische zeemacht aan diverse specialistische opleidingen en cursussen van de Koninklijke marine deel.

Ten slotte zij vermeld dat, voor zover zulks met de daartoe beschikbare middelen mogelijk was, de visuele hulpmiddelen bij de diverse opleidingsinrichtingen werden uitgebreid.

Bron: jaarboek koninklijke Marine 1956

